

tive affald, for det føler jeg med de oplysninger, der foreligger ville have været en urimelig ting.«

Gert Petersen (SF):

»... så har vi arbejdet på at sikre, at den til enhver tid siddende minister, elselskaberne og teknokratiet i det hele taget ikke får totalt frie hænder til at gøre, hvad de vil.«

Og videre: »Det bliver ikke ministeren, men folketinget, der skal tage beslutning om deponering af radioaktivt affald.«

Ninn-Hansen (KF):

»Det helt afgørende er selvfølgelig, at man ikke har fulgt de opfordringer, der var fremme om, at andre myndigheder end folketinget og regeringen skulle være bestemmende.«

Honoré (KrF):

»Det tredje faktum, at folketinget har fået en central placering, er jo ikke mindst sket ved, at den blankofuldmagt, som miljøministeren havde i visse henseender, er blevet indskrænket.«

Og videre: »Folketinget skal træffe beslutning om placering ikke blot af atomkraftværker, men også f. eks. placering af affaldet.«

Det brede flertal bag 1976-loven accepterede – på trods af den klare erkendelse af 1962-lovens utilstrækkelighed – at den nye lov ikke blev sat i kraft, og at den gamle lov følgelig ikke blev ophævet før, en særlig ikrafttrædelseslov blev vedtaget. Man var enig i det ønskelige i at adskille beslutningen om en forsvarlig godkendelsesprocedure for nukleare anlæg fra beslutningen for eller imod atomkraft.

At 1962-loven ikke blev ophævet umiddelbart, skyldes udelukkende hensynet til *allerede eksiste-*

rende anlæg på Risø. Enhver anden anvendelse af 1962-loven til i den mellemliggende periode at godkende nye nukleare anlæg var en utænkkelighed på baggrund af regeringens ovenfor citerede erklæring. I øvrigt forventedes det dengang, at overgangsperioden ville blive af kortere varighed.

3. Regeringens anvendelse i dag af 1962-loven tager heller ikke hensyn til den offentlige debat, der var med til at forme 1976-loven, og som sammen med det store flertal i folketinget sikrede, dels at offentligheden ville blive orienteret om de spørgsmål af sikkerheds- og miljømæssig karakter, der ville være forbundet med placering af nukleare anlæg, og dels at befolkningens synspunkter på demokratisk vis skulle indgå i folketingets beslutningsgrundlag.

Tværtimod opnår regeringen i den aktuelle sag at holde befolkningen udenfor, idet regeringen med anvendelsen af 1962-loven omgår folketinget. Denne fremgangsmåde bidrager til at mindske folketingets troværdighed og respekten for folketingets arbejde i befolkningens øjne.

Med nærværende beslutningsforslag er der ikke taget stilling for eller imod berettigelsen af at etablere uranpilotanlæg 2 på Risø. Der er alene tale om at sikre, at en acceptabel og forsvarlig procedure anvendes i forbindelse med behandlingen af Risøs ansøgning.

Dette svarer ganske til problemstillingen ved behandlingen af 1976-loven. Også dér var der tale om en procedurelov og ikke om en beslutning for eller imod atomkraft. Netop af denne grund og for at skabe en tillidsvækkende procedure for behandlingen af ansøgninger vedrørende nukleare anlæg kunne 1976-loven samle et stort og bredt politisk flertal.